

CELJSKI TEDNIK

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNEGA LJUDSTVA
CELJE, 10. SEPTEMBRA 1965 — LETO XV. — ST. 36 CENA 50 DIN

ŠTIPENDIJE

Gospodarska reforma je mnoge delovne organizacije »prisilila«, da prično »varčevati« in iskati izhod iz težavnega položaja tudi tam, kjer ga ni. Konkretno v ukinjanju štipendij in redukciji štipendistov. Da so takšni ukrepi kratkovidni, je kot jasno, da pa so celo v nasprotju z osnovnimi gospodarskimi prizadevanji, je najbrž manj jasno, če že ni povsem nejasno. Če imamo v mislih tiste predvsem manjše delovne organizacije, ki se jim ob šibki kadrovski strukturi že do reforme ni zdelo vredno iskati rešitev v boljših in sposobnejših kadrih, se poraja preprosto vprašanje, kaj pa zdaj? Nič! Verjetno se bo tudi zanje našel kje kak (ZACASEN) izhod?!

Značilno je, da recimo na področju celjske očine sploh ni pregleda nad štipendisti, prav tako pa tudi, da po mnogih zelo jasnih stališčih ustreznih forumov (zlasti v lanskem letu), po katerih naj bi pomenile investicije v kadre malone osnovo ekonomike, ostajamo tam, kjer smo bili, potemtakem celo še na slabšem. S tega vidika je omembe vreden predlog z zadnje seje sveta za šolstvo, da bi v tem mesecu priredili posebno posvetovanje, kjer bi obravnavali vse te probleme, skušali ugotoviti dejanski položaj ter priti do jasne orientacije na tem področju.

MEDTEM KO NEKATERE V TEH DNEH MUČIJO SKRBI S SOLO, SE DRUGI LAHKO ŠE SPROSCENO PREPUŠČAJO IGRI IN ZABAVI. VSE DOKLER... Foto: J. Sever

GOSPODARSKA REFORMA V NEKATERIH CELJSKIH KOLEKTIVIH

ŠE VEDNO NI POVSEM JASNO KJE SO REZERVE?

MNOGI SO SPRVA PRIČAKOVALI, DA BO NOVA DELITEV MED PROIZVAJALCI IN DRUŽBO PRINESLA VELIKE DOBIČKE. ŠE VEDNO OSTAJA NUJNOST, DA RAZIŠČEMO NOTRANJE PROCESSE DELA. DEJANSKE REZERVE NISO V VARČEVANJU, KI JE BILO ŽE DOSLEJ OČITNO POTREBNO, VENDAR ZANEMARJENO. PREUSMERITVE DELOVNE SILE SAMO PRVI KORAK, ODPUSTI POSLEDNJI.

Iz leta v leto se mladina vse težje vključuje v poklicne in šole druge stopnje. Ali je prav, da ostaja v kmetijstvu le mladina z osnovnošolsko izobrazbo? Kje vzeli 20 in še več tisoč dinarjev samo za oskrbo gojencev v domu?

O tem na tretji strani.

KULTURNO SOŽITJE — ALI POD STREHO HIŠE ENE...

Tega še ni dolgo, ko so sedeli skupaj, razpravljali in ugibali, kako bi ohranili in uveljavili domačo kulturo. Toda, takrat je bila nuja, kulture še pravzaprav ni bilo in njih je bilo malo pa so morali delovati z roko v roki...

Danes imamo kulturo, imamo veliko kulturnikov, toliko, da se vsi med seboj še niti ne poznajo! Vsek sedi v svojem kotičku in deli kulturo. To pa stane, kajti kultura je dragocena

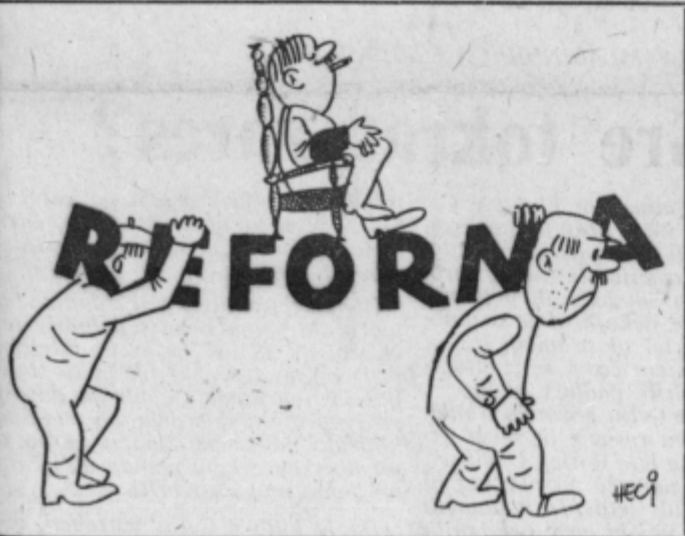
in tudi delitev ni zastoj. Zategadelj pa: družba, daj sredstva, če hočeš imeti kulturo!

(Nadaljevanje na 4. strani)

Pregledali smo rešitve, ki jih nakazujejo celjska podjetja: Libela, Žična, IFA, Klima in Aero. Povsod si prizadevajo izvesti kar najboljšo organizacijo dela in prihraniti kar največ sredstev za sklade in osebne dohodke. Vendar so eni bolj, drugi manj uspešni. Več o tem berite na 3. strani!

Vsem občanom občine Šmarje pri Jelšah čestitamo k občinskemu prazniku in 20 letnici osvoboditve ter jim želimo še veliko delovnih uspehov!

Občinska skupščina, občinski komite ZKS, občinski odbor SZDL občinsko združenje ZB NOV občinski sindikalni svet občinski komite ZMS Šmarje pri Jelšah.

RAZSTAVA TOONA WEGNERJA

V likovnem salonu v Celju bodo danes odprli razstavo grafičnih del nizozemskega likovnega umetnika Toona Wegnerja. Avtor je študiral na akademiji v Haagu, razstavljal pa je razen v domovini še v mnogih evropskih državah kakor Ameriki in Novi Zelandiji. Razstava v Celju je njegova druga samostojna razstava pri nas, sodeloval pa je tudi na treh grafičnih bienalnih v Ljubljani.

Razstava bo odprta do 2. oktobra, razstavljeni dela pa so tudi naprodaj.

»TIGRI« V CELJU

Lani nas je zagrebško komorno gledališče razvedrilo z Bulatovičevim »Budilnikom«, letos 21. septembra pa bo gostovalo s Schlogalovimi »Strojepisci« in »Tigrom«. Obe deli sta satiri na današnje razmere, ki sta povsod močno navdušili občinstvo. Predstavi je lepo zrežiral Joško Juvančič, medtem ko imena nastopajočih (Spiro Guberina, Sanda Langerholz, Vanja Drach in Ana Karič) jamčijo za umetniško kvaliteto. Z veliko verjetnostjo lahko zato pričakujemo, da bo imel nastop Zagrebčanov v Celju lep obisk.

Razgovori o savinjskem kmetijstvu

Minuli petek je žalsko komuno obiskala skupina republiklkih funkcionarjev med njimi VIKTOR AVBELJ, FRANC SIMONIC, ANDREJ MARINC, IVAN MORE in MIRKO JAMAR. S predstavniki občine in občinskih družbeno političnih organizacij so si ogledali obrate žalskega kmetijskega kombinata v Braslovčah, Vrblju, Petrovčah, Hmezd, Tabor in Vransko.

Popoldne so imeli daljše razgovore o položaju kmetijstva v pogojih gospodarske reforme, o lastni proizvodnji kombinata in o kooperaciji individualnih kmetovalcev s kombinatom.

VREME

OD 10. DO 19. SEPTEMBRA
Okrog 18. septembra padavine z ohladitvijo v ostalem pretežno lepo vreme.

Na Maku je nekaj, kar te sili, kljub temu, če ga srečaš prvič, da bi mu stisnil roko. To ni tisti — samo njemu svojstven način — kako govori s svojimi kolegi, učenci, ali pa s tabo, ki ga ne poznaš. To je nekaj, kar je samo v Maku, tem štiridesetletniku mladeniškega obraza, ki z ničemer ne potrjuje, da je pilot. Učitelj letenja na letališču v Levcu.

Nisem ga vprašal, koliko mladeničev in deklet je izsolal, ne koliko ur je prebil v teh dvajsetih letih, odkar leta, v zraku. Tu v Celju, v Ljubljani, Vrhu, Sarajevu in Burmi.

— Veliko tvojih kolegov je šlo v potniško letalstvo, kako to, da ti še vedno vztrajaš?

— Tudi mene so vabili, pa nisem šel, ostajam pri teh starih, izmognanih aparatih in mladih ljudeh.

— Kaj te veže z letalom? — Nevarnost. V nevarnosti je draž.

— Pravijo, da so letalci hrabri?

— Vsekakor je v letalu najboljša možnost, da sam sebe spoznaš in dobiš zaupanje vase.

— Kdaj ti je bilo najtežje v letalu?

— Ne vem, če bi tako lahko rekel »najtežje«. Vsekakor gre dostikrat samo za »dlako«, toda o tem se ne splača govoriti.

Tako je to. V zraku mu gre večkrat za »dlako« pa še vedno pilotarja, zadnjič pa je pomagal popravljati streho — padel je z lestve in si zlomil roko. Smola.

— Kaj postavljaš za osnovno karakteristiko letalcev?

— Da sva si na jasnem: ne govorim o tistih, ki imajo izpite, temveč o tistih, ki res letijo — ti morajo biti — hladni kot led. Toda to ne pomeni da niso veseljaki.

— Letalci slovijo kot zapeljivci žena, ti pa trdovratno ostajaš samec. Kako to?

MAKS ARBAJTER

— Ali mora biti zapeljivec poročen?

— Kaj najtežje prenašaš?

— Rad imam fante, ki tudi napake sprejmejo na svoj hrbet, ne pa tistih, ki se izmotajo iz vseh situacij.

— Cesa se ti zdi škoda?

— Da inženir Franc Mordej dela pri Adria — avioprometu, namisto, da bi bil na inštitutu za letalstvo — glede na njegove sposobnosti.

— Koga spoštuješ?

— Tistega, ki ni s kapo in šapo nosil samo v usta.

— Cesa se bojiš?

— Strah bi me bilo spoznanja, da sem vedno samo dajal in dajal, se izčrpal, tudi atomska energija bi splahnela ob tem, zabijal vsak prost trenutek za to in na koncu bi ostal brez jamstva, da nisem tega časa preprosto zabil.

— Kdaj si bil najbolj zadovoljen?

— Ko sem v Orebru na Švedskem dobil priznanje kot najupornejši tekmovalc.

— Ali zamenjaš kdaj avtomobil za letalo?

— Včasih se mi to zgodi, toda takrat se mi vključi avtomatičen pilot, ki me opozori.

— Zakaj nekateri pravijo, da je letalstvo le prioriteta določenih ljudi?

— V Celju ne. Toda ponekod se to znova uveljavlja, tako kot v stari Jugoslaviji, ko so bili letalci le sinovi boljših družin. In kljub temu vem, da so bili najboljši piloti vendar iz preprostega ljudstva naredniki.

Nekje nad nama je letela Caravela. Radiofar je vsakih 20 sekund oddajal Cel, Cel. Maks je s svojimi prodornimi očmi vrtal v oblake, morda ga je prav tisti hip zamakalo med pilote potniškega letalstva? Ali pa mogoče na trenutke, ko je prvič preletel rojstno hišo v Rogški Slatini.

Nani

vesela jesen

25. IX. - 10. X. 1965 - MARIBOR

INTERNAC. LUNA PARK, ZABAVNE PRIREDITVE

JUGOSLOVANSKA SORTNA VINA, SPECIALITETE JUGOSLOVANSKE KUHINJE, FOLKLORA PODONAVSKIH NARODOV

